

KOSTRA KUŘETE

Hodina v učebně přírodopisu byla v plném proudu, když do třídy vrazil udýchaný Jiří Dobeš, žák mladšího postupného ročníku. Jeho paní učitelka, která předešlou hodinu učila v této třídě jinému předmětu, si tu zapoměla v kabinetě brýle a poslala si pro ně. A do kabinetu se chodilo právě přes učebnu přírodopisu.

Jirka způsobně pozdravil a zůstal stát u dveří. Pan učitel Sláma právě něco vyprávěl a udýchaného poslouchal si očividně nevšiml. Byl totiž cele zabrán do svého výkladu, a to byla doba, kdy se nenechal ničím a nikým vyrušovat. Přecházel uličkou mezi lavicemi hned kupředu a hned zase zpátky jako rak, aniž by se chlapce trpělivě stojícího u dveří dotázal, co si přeje. Ještě ani nedokončil větu, a už ho vnímal jako stojící předmět, například stojan na mapy.

V zadních lavicích se začali žáci tiše pochichávat do dlaní, ale ani to nevyvedlo

rozvášněného kantora z rovnováhy. Tak uběhly dlouhé dvě nebo tři minuty. Teprve když ho několikeré syknutí a významná pokývnutí hlav směrem ke dveřím konečně upozornily, že se děje něco neobvyklého, co by mu nemělo uniknout, otočil hlavu k čekajícímu chlapci.

„Ha, Dobeš!“ skoro vykřikl. „Okamžitě do lavice! Co tam vyrušuješ?“ A znovu se dal do pochůzky.

„P-p-p...“ konečně se odhodlal vykřiknout překvapený posel větu, že paní učitelka prosí o brýle, které si tu zapoměla v kabinetě na stole, ale učitel učinil směrem k němu odmítavé gesto, jako že ho Dobešova přítomnost otravuje stejně, jako by kolem letěl ovád nebo jiný otravný hmyz. Koktajícího Dobeše si vytrvale nevšiml.

„Prosím, pane učiteli, Dobeš vám chce něco říct!“ zvedla konečně ruku jedna z dívek.

Učitel Sláma se zarazil: „Dobeši, proč stojíš u dveří a nesedíš v lavici?“ otázal se podrážděně. „Když něco chceme, tak zůstaneme v lavici a nechodíme hned ke dveřím, nebo ne?“

„Ale p-p-pane učiteli,“ znovu se rozkoktal nešťastný Dobeš. Učitel ho však umlčel.